verder van huis bracht. En die deur – de deur waar ik zo wanhopig op klopte – bleef onbeweeglijk, alsof er niemand aan de andere kant was.

Mijn vertrouwen in God voelde als een broos touw, te dun en te zwak om het gewicht van mijn verlangen te dragen. Het leek steeds dunner te worden, een dunne draad die elk moment kon breken. En die woorden uit Mattheüs 7, ze spookten door mijn hoofd: "Bid en je zult krijgen... zoek en je zult vinden. Maar wat ik kreeg was stilte. En wat ik vond, was leegte. Misschien begrijp je het – dat moment waarop je niet meer weet of je moet blijven geloven of loslaten.

Daar, in die worsteling, ontstond een spanning die mij diep vanbinnen raakte: een botsing tussen mijn menselijke verwachtingen, en de manier waarop God blijkbaar handelt. Het voelde als een tegenstelling die ik niet kon begrijpen:

- De beloftes in de Bijbel klinken eenvoudig: bid, zoek, klop, en je zult ontvangen.
- De realiteit lijkt vaak anders: er wordt gebeden, gezocht, en geklopt, maar niets lijkt te veranderen.

Die tegenstelling riep een onophoudelijke vraag op, die als een dof, dreunend geluid in mijn hoofd weerklonk: "Doet God wat Hij zegt? Of is Hij onbetrouwbaar?" Het waren vragen die ik probeerde te verpakken met mijn eigen logica, maar die geen antwoord opleverden, als een gesloten deur die ik maar niet kon openen.

Het verschil in Gods perspectief

Misschien ligt daar ook een deel van het probleem: onze verwachtingen van God zijn vaak gevormd door wat wij kennen, wat voor ons logisch lijkt. Hoe kan het dat een goede persoon slechte dingen moet meemaken? Hoe kan ik na zoveel tijd wachten, nog steeds aan het wachten zijn? Hoe kan het dat…?

Het was moeilijk voor me om te beseffen dat God zich in een heel andere omgeving bevindt dan wij. Zijn omgeving is als een wervelwind, die onze logica verstikt, en de ruimte vervult met een onbekende geur. Alles wat we kennen lijkt daar vervormd, als een spiegel die zijn eigen reflectie niet teruggeeft.

Zijn manier van handelen staat vrijwel altijd lijnrecht tegenover hoe wij zouden handelen of reageren, als een rivier die zich in de tegenovergestelde richting van de stroom beweegt.

- God is geen fysiek wezen zoals wij. Hij is Geest (Johannes 4:24), eeuwig, en niet gebonden aan tijd, ruimte of de beperkingen van het materiële universum.
- Dit betekent dat Zijn 'omgeving' of realiteit anders is dan die van ons, die gebonden is aan de natuurwetten en onze zintuigen.

Wat ik nu besef, is dat de stilte van God geen teken is van Zijn afwezigheid, maar van een andere manier van werken. Zijn wegen reiken zo ver boven de onze uit, dat ze simpelweg niet te bevatten zijn, en Zijn gedachten liggen buiten het bereik van ons beperkte begrip (Jesaja 55:8). Het kan frustrerend zijn wanneer we niet kunnen begrijpen waarom God doet wat Hij doet. Maar laten we eerlijk zijn: waarom zouden we het proberen te begrijpen?

Het is alsof je de oceaan in een glas probeert te vangen, of alsof je met je handen probeert de wind te vangen – onbegonnen werk.

Wat God wél doet, is bijna onvoorstelbaar. Hij weeft kracht en overwinning uit de losse draden van pijn en lijden. Hij verandert as in schoonheid, een schreeuw in een loflied. En laten we eerlijk zijn: dat klinkt toch allesbehalve logisch?

Efeziërs 3:20 zegt: *"Hem nu Die bij machte is te doen ver boven alles wat wij bidden of denken overeenkomstig de kracht die in ons werkzaam is."*

Dit nieuwe besef bracht me tot het inzicht, dat wat God belooft, altijd gebeurt. Maar vaak niet op de manier die wij verwachten. Zijn perspectief is oneindig groter dan het onze. Dat inzicht vraagt een paradigmashift – een verschuiving in hoe wij Zijn beloftes interpreteren. Wat wij vaak interpreteren als een nee, kan in werkelijkheid een betere ja zijn – iets wat ons voorbereidt, vormt, of beschermt. Zijn